

УДК 821.161.2

УРИСЬ Т. Ю.

НАЦІОНАЛЬНИЙ МОДУС У ПОЕТИЧНОМУ ДОРОБКУ

ІГОРЯ ПАВЛЮКА (НА МАТЕРІАЛІ ЗБІРКИ «БУНТ»)

У статті розглядається національний модус поетичного доробку Ігоря Павлюка як представника сучасного українського традиційного письменства. Зокрема, аналізуються національні мотиви, національно закорінені образи, типові народнопоетичні символи його поетичної творчості на матеріалі однієї з його збірок «Бунт».

Ключові слова: модус, національний модус, традиційність, націоцентричність, органічна література.

Сучасна література буває розмаїттям стилів, адже має задовольнити естетичні потреби різних читачів. Із цього огрому літератури можна виокремити когорту письменників, творчість яких вирізняється своєю органічністю, природністю, традиційністю, національною закоріненістю. Таку літературу відносимо до націоцентричної, і прикладом такого роду творчості є письменницький доробок Ігоря Павлюка. Він відчуває себе частиною українського світу. Його «органіка» йде з самих коренів, адже він глибоко вріс в українську землю. Мотиви його збірки зрозумілі й близькі кожному справжньому українцеві (мотив дитинства і роду, служіння митця народові, мотив великої та малої Батьківщини тощо). Твори І. Павлюка змушують задуматися над власним буттям, долею, над змістом та істинністю свого життя. Доля митця, його світогляд відображають національну самобутність, укоріненість та історичну свідомість українського народу. В його художньому слові живе національний дух.

Про поетичну творчість Ігоря Павлюка писали багато, проте ці дослідження обмежуються численними рецензіями на окремі твори і збірки, передмовами, відгуками й літературними портретами. У межах названих літературознавчих жанрів художнє слово митця розглядали Б. Олійник,

М. Якубовська, В. Базилевський, Ю. Колісник, В. Слапчук, Я. Голобородько, П. Іванишин та ін.; висвітлюється доробок цього письменника і в монографії О. Пухонської «Творчість Ігоря Павлюка: проблематика та тропіка».

Мета цієї статті – проаналізувати ліричні твори збірки «Бунт» представника сучасного українського традиційного письменства Ігоря Павлюка з позиції виявлення специфіки функціонування в ній національного модусу.

Наше дослідження варто розпочати з визначення самого поняття «модус», що є багатоаспектним, оскільки перебуває в понятійному апараті філософії, логіки, лінгвістики і літературознавства. Визначають його як «спосіб чого-небудь». До поняття модусу по відношенню до літературного твору вперше звернувся Н. Фрай: «модус» він розглядав як спосіб існування героя в літературному творі [4]. У сучасній теорії літератури «модус», як правило, зводиться до однієї зі сторін художнього змісту літературного твору: до пафосу ідейної оцінки (Г. Поспелов) [2] чи до типу авторської емоційності (В. Халізов) [5] як категорій авторської позиції. В. Тюпа дав власне визначення поняттю «модус художності», назвавши його всеосяжною характеристикою художнього цілого, тим чи іншим родом цілісності, який передбачає не тільки відповідний тип героя і ситуації, авторської позиції і читацького сприйняття, але внутрішньо єдину систему цінностей і відповідну їй поетику» [3, 358].

Модус творчості, на нашу думку, – це спосіб, певний лад, що зумовлює специфіку мотивів як образної системи, так і всієї авторської концепції. В основі національного модусу творчості лежить національний тип мислення. Автор розкриває свої ідеї в контексті національних, реалізуючи власні ідеї через національні мотиви, національно закорінені образи, типові народнопоетичні символи, національні архетипи як наскрізні символічні структури ментальності. Він є носієм національного духу і реалізатором національної ідеї.

Естетичною домінантою творчості Ігоря Павлюка є її національний модус. Літературознавчий аналіз текстів митця показує чітку картину його внутрішнього світу, переконливо українського. Для нього ідеалами поетів-борців залишаються Тарас Шевченко і Василь Стус. Автор повертається до витоків своїх національних почуттів, до тих першоджерел, що живлять його національний дух.

Поезія Ігоря Павлюка багатовекторна і багатогранна, але в ній чітко простежується українська тематика. Можна сказати, що лейтмотивом його творчості є її національна спрямованість. Любов до Батьківщини більшою чи меншою мірою відчувається в кожному рядку його поезії. Дотичними до цього мотиву є мотиви роду, дитинства, «малої» батьківщини, закоріненості, відданості Вітчизні, прив'язаності до неї, надії, віри в краще майбутнє, боротьби і революції, історичного минулого, ролі митця й мистецтва в житті народу.

Однією з провідних тем творчості Ігоря Павлюка є спогади про дитинство. Тому не дивно, що цей мотив проходить крізь майже всі його вірші. Перша поезія, що це ілюструє, – «Поліський край придумав мене» (присвячена пам'яті мами): «Кульбаби й дід із кулею в плечах. // Померла мама. // Доля усміхалась... // І спав старенький песик на руках // Маленького плаксивого вандала» [1, 9].

Мотив дитинства пов'язаний з мотивом національного самовідчуття митця, укоріненості в рідну землю: «Отут моє крилатіє коріння, / З яким я до початку полечу... Небо дитинства мого / Травами заростає...» (цикл «Сни рідної землі») [1, 46].

Твори, присвячені темі дитинства, носять автобіографічний характер і пов'язані з власним пережитим болем поета, адже ріс він майже сиротою, про що згадувалося вище. Але в серці митця залишилися «спогади рожево-голубі», картини яких малюють образи, нові й водночас традиційні – поле, хліб, сонце, калиновий вінець, тому оптимізмом наповнюється серце, коли перечитуєш ці поезії. Серед пережитого є і приємні згадки, які знаходимо в

поезії «В нашій хаті», з якої постає мотив роду і який реалізується через теплі й світлі образи «старійшин» родини («прабабусі», «діда», «мами»), зображені в яскравому світлі: «...Прабабуся вишиває поле – // Полотно на білім полотні... // Сонце ллється в хату жовтим маслом // За шовковим теплим колобком // Стіл. На нім – «Кобзар»... буханець хліба, // Сир, терпкий калиновий вінець. // Дід махорку на столі розсипав... // За вікном заходить «на погоду» // (Каже бабця) Сонце у траву... // Ні. Я це не згадую сьогодні. // Я сьогодні просто цим живу» [1, 96—97].

У поезії «Піч наша більша була за хату» через звичні радощі дитинства – коли з печі доносяться надзвичайні запахи домашнього пирога з вишнями, коли літо, тепло, сонячно, – наскрізно, влучним порівнянням, проходить мотив роду: «Мов розходились на зрізі Дерева Роду круги...» [1, 10]. Витоки власного роду невіддільні в поета від долі народу.

У вірші «Про мого діда» («Поміряю душу легендами степу і моря...») мотив роду можемо вважати лейтмотивом. Головний образ – дід, яким ліричний герой пишається і якого любить і поважає. Це помітно з авторської характеристики дідуся, який постає мужнім і сміливим чоловіком: «Він – воїн за плугом – / З характером був характерник. // Перуна не зрікся, хоча поважав і Христа... // Вдягав вишиванку і небо вечірнє читав [1, 104]

Про своїх дідуся і бабусю Ігор Павлюк згадує і в декількох інших поезіях: «Баба», «На долині настояний туман», «Така глибока кров...» тощо.

Письменник відчуває глибоку закоріненість у рідну землю. Він знає, що першопочатком його життя є «мала» батьківщина, тому в усіх поезіях повертається саме до неї: «Отут моє крилатіє коріння, // З яким я до початку полечу... // Отут я ріс між магмою і сном» [1, 46]. Тут же постають образи рідного лісу, що «вчив свободи», і ріки, що «зв'язує з Дніпром». Ліричному герою не важливо, який цей край, – чи «багатий», чи «бідний», чи «сильний», чи «розіп'ятий», – тому що він любить його таким, як той є, оскільки його любов чиста, відверта, правдива, душевна, і тому край його «безкрайній». І

нехай навіть там «грамотки й рецепти самогонки однаково, з душею, дяк чита» [1, 46].

Мотив закоріненості втілюється через образи коріння, згадувані майже в кожній поезії: «згадую корінь», «вірю в крилатий корінь» [1, 96], «мало нас, хто знався на корінні», «корінь кроні золото наверне, до основ потягне, до основ...» [1, 110].

У поезії «Творець і гетьман» Ігор Павлюк виступає патріотом, який щиро виявляє любов до свого краю, його жителів і загалом до України. Саме тут Україна виступає ключовим образом його світобачення, до якого долучаються й інші образи – чайки, Дніпра, лірників, тополі, козаків – і разом слугують національній справі: «Сива чайка плакала в Дніпрі... // Лірники співали... // На прощання в губи цілували // Поле, ліс і гори голубі. // Півні за рікою // Піють, піють сумно, як вітри. // А тополі ходять за водою, // Розпустивши коси-вечори... // Степ – як лист турецькому султану, // І кургани – душі висоти» [1, 19]. І поруч із цим – інша Україна, «продана за волю» і «куплена за гріш» [1, 19].

Образ Славути-Дніпра, що символізує вічність і незламність України, досить часто зустрічається в ліриці І. Павлюка. Це свідоме звертання, щоб викликати відповідні асоціації, пробудити в читача почуття спорідненості з Україною, її святинами.

Безпосередньо з мотивом Батьківщини пов'язані цикли «Провінція» та «Провінція і колонія», де зображені химерні реалії сьогодення. «Провінція і колонія» складається з 5 частин, цей цикл критичний, пройнятий уболінням за долю провінції і є гострим словом проти тих, хто її привів до цього. Поет знаходить тут якісно нові образи: «Провінція – це втома Батьківщини», «Колиски тут, могили, ковила...» [1, 15]. Автор через обурення ліричного героя наголошує, що «брешуть всі – газети і дзеркала», а далі підсилює критичну ноту: «А холуїв, а п'яниць, а розп'ять... Церков доволі, туалетів – дуля» [1, 17]. Поет не може стерпіти і нашу національну

несамостійність і схильність до рабського існування: «Як прийде німець – німцями стають» [1, 16].

У національно-політичному циклі поезій «Провінція і колонія» Ігор Павлюк рішуче таврує «підпанство наше, гірше за панів», «парторга в вишиванці – курву слів» (парторг – керівник партійної організації, партійний організатор). У циклі викривається та радянська свідомість, що не дає жити в новому суспільстві, те застаріле бачення, що не дозволяє розвинути новому.

Автор намагається показати своїм «братом», що принижує їх як «українців» і сприяє виродженню їх менталітету, втраті самостійності. Він є виразником інтересів нації, її захисником. Перед нами боротьба, що «виростає з глибинної турботи про батьківщину». Із цього випливає вельми важливий образ – сучасної української людини, як історично національно свідомої, глибоко закоріненої в українське буття, що поборе всі напасті, допоможе встати країні з колін. Продовжує цей мотив і поезія «Жили на колінах»: «Життя ж – боротьба. // А перо – для любові й атаки. // Нехай наші рани чи кості // Зализує мох» [1, 37].

Боротьба для ліричного героя – стан свідомого подолання «звичайної картини світу» й заміни її на альтернативну, де панує честь, чесність і правда.

Мотив відданості Вітчизні, жертвовності з'являється в поезії «Релігійно люблю батьківщину свою окаянну», де головний – образ України, справжньої, такої, яка вона є, з її історичними руїнами. Із історичного минулого він черпає знання для свого життя, для проникнення в сутність буття. Окрім того, Ігор Павлюк відчуває причетність до історії України через Павла Бута, якого вважає своїм пращуром.

Питання ролі митця в суспільстві було актуальним завжди: і століття тому, і у вирі сьогочасної дійсності. Так чи інакше, митець являє собою взірець мудрості, гідності, чесності, справедливості, наслідування споконвічних законів моралі. Тому на ньому лежить надзвичайна відповідальність і за свою позицію та вчинки, і загалом за долю свого народу.

Основна роль поета – служіння народу. В одній із серії поезій Павлюка відчувається, як тонко він намагався передати те, справді глибоке, усвідомлення відповідальності митця перед Богом і народом. Промовистим прикладом є вірш «Українським поетам не можна вмирати рано». Хто ж, як не поети, будуть слідкувати й одночасно коментувати життя суспільства. Вони одними з перших реагують на всі проблеми, на радощі і прикrostі в суспільному, культурному і, зрештою, політичному житті. Тому-то: «Українським поетам не можна вмирати рано [...] // Українським поетам не можна вмирати пізно [...] // Українським поетам не можна летіти в ірій...», оскільки: «більш не схоче ніхто бути долею цих степів! // А Всевишній у нас перестане душею вірити, // Коли ми розіпнем // І молодших // Його // Синів» [1, 84]. Тут Ігор Павлюк наділяє їх – як синів самого Бога – всемогутньою силою. Тому їх творіння є спасінням нашої Землі.

Кожен образ цієї поезії є своєрідним символом, у кожному образі відчутний, як відлуння, біль за Україну: «Гайдамаки-вітри калинові зашиють рани», «Як вітчизну Дніпро, ділить серце та рана навпіл // І впадає кудись, аж туди, у безкраю синь», «І солона сльоза на устах закоханих – медом», «Журавлині ключі висять на серця замку». І все це, поєднуючись, створює мінорний настрій, сум, що справді «впадає кудись, аж туди, у безкраю синь». Але через усе це пробивається промінь надії: «На планеті оцій всіх рятує лиш юна пісня, // Молоком материнським пропахла і чебрецем» [1, 84].

Твір, в якому цей мотив обігрується вже в іншому світлі, – «Одкровення», присвячене Тарасові Шевченку. Ігор Павлюк тут говорить про тих, хто розвінчує святість поезії, самої постаті Т. Шевченка та й не тільки його одного. Страшно згадати, скільки було тих закидів (часто безпідставних), тож не дарма й говорить митець: «Як знімають вінок терновий – // Це болючіше, ніж вдягають» [1, 12].

Творчість письменника, безсумнівно, пов'язана з українською землею, більш того, вона непідкупна, і жодні погляди чи зауваження не вплинуть на його думки, виражені в поезії.

Ігор Павлюк розкриває свої ідеї в контексті національних, реалізуючи їх через національні мотиви, національно закорінені традиційні образи, образи-символи тощо. Він є носієм національного духу і реалізатором національної ідеї, тому можемо говорити про яскравий прояв національного модусу в його творчому доробку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Павлюк І. З. Бунт : Лірика і драматичні поеми / І. З. Павлюк. — Луцьк : Волин. обл. друк., 2006. — 220 с.
2. Поспелов Г. Н. Теория литературы / Г. Н. Поспелов. — М. : Высшая шк., 1978 — 351 с.
3. Теория литературы : учеб. пособие для студ. филол. фак-тов высш. учеб. заведений : в 2 т. / под ред. Н. Д. Тamarченко. — М. : Изд. центр «Академия», 2010. — Т. 1. — 2010. — 512 с.
4. Фрай Н. Анатомия критики / Н. Фрай ; пер. с англ. // Зарубежная эстетика и теория литературы XIX–XX вв. — М. : Изд-во МГУ, 1987. — С. 232—263.
5. Хализев В. Е. Теория литературы / В. Е. Хализев. — 4-е изд., испр. и доп. — М. : Высшая шк., 2002. — 438 с.

УРЫСЬ Т. Ю.

НАЦИОНАЛЬНЫЙ МОДУС В ПОЭТИЧЕСКОМ ТВОРЧЕСТВЕ ИГОРЯ ПАВЛЮКА (НА МАТЕРИАЛЕ СБОРНИКА «БУНТ»)

В статье рассматривается национальный модус поэтического творчества Игоря Павлюка как представителя современной украинской традиционной литературы. В частности, анализируются национальные мотивы, национально укорененные образы, типичные народнопоэтические символы его поэтического творчества на материале одного из его сборников «Бунт».

Ключевые слова: модус, национальный модус, нациоцентричность, традиционность, органическая литература.

URYS' T.

**NATIONAL MODUS IN POETRY BY IGOR PAVLYUK
(ON THE MATERIAL OF THE COLLECTION OF POEMS
«REBELLION»)**

The article deals with the national modus of poetry by Igor Pavlyuk as a representative of the modern Ukrainian traditional literature. In particular, analyzes of national motives, nationally rooted resentment, the typical folkloric symbols of his poetry on the material of his collection of poems «Rebellion».

Key words: modus, national modus, traditional, organic literature.

Стаття надійшла до редколегії 14.09.2013 р.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
МИКОЛАЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені В.О.СУХОМЛИНСЬКОГО

До 100-річчя Миколаївського національного
університету імені В.О.Сухомлинського

НАУКОВИЙ ВІСНИК МИКОЛАЇВСЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
імені В.О.СУХОМЛИНСЬКОГО

Випуск 4.12 (96)

СЕРІЯ

«ФІЛОЛОГІЧНІ НАУКИ»

За редакцією

В.Д.Будака, М.І.Майстренко

Миколаїв
МНУ імені В. О. Сухомлинського
2013

УДК 81+82
ББК 81/83
Н – 34

НАУЧНЫЙ ВЕСТНИК НИКОЛАЕВСКОГО ГОСУДАРСТВЕННОГО
УНИВЕРСИТЕТА ИМЕНИ В.А.СУХОМЛИНСКОГО

SCIENTIFIC BULLETIN OF V.O. SUCHOMLYNSKY MYKOLAIV STATE
UNIVERSITY
WISSENSCHAFTSBLATT DER W.O. SUCHOMLYNSKIJ
STAATSUNIVERSITÄT MYKOLAIV

Рекомендовано до друку рішенням вченої ради
Миколаївського національного університету імені В.О.Сухомлинського
(протокол № 3 від 29.10.2013 р.)

**Редакційна колегія Наукового вісника Миколаївського державного
університету імені В.О.Сухомлинського:**

Будак В.Д. – доктор технічних наук, професор, член-кореспондент НАПН України (*голова редакційної колегії*)

Наконечний І.В. – доктор біологічних наук, професор (*заступник голови редакційної колегії*)

Майстренко М.І. – доктор філологічних наук, професор

Муленко І.О. – доктор фізико-математичних наук, професор

Поздєєв В.О. – доктор фізико-математичних наук, професор

Пехота О.М. – доктор педагогічних наук, професор

Рожков І.М. – доктор біологічних наук, професор

Ситченко А.Л. – доктор педагогічних наук, професор

Стариков І.М. – доктор педагогічних наук, професор

Шитюк М.М. – доктор історичних наук, професор

Олексюк О.Є. – кандидат педагогічних наук, доцент (*відповідальний секретар*)

Редакційна колегія серії «Філологічні науки»:

Білоус П.В. – доктор філологічних наук, професор

Карпов І.П. – доктор філологічних наук, професор

Корпанюк М.П. – доктор філологічних наук, професор

Майстренко М.І. – доктор філологічних наук, професор (*голова*)

Мейзерська Т.С. – доктор філологічних наук, професор

Сулима М.М. – доктор філологічних наук, професор

Таранець В.Г. – доктор філологічних наук, професор

Фінклер Ю.Е. – доктор філологічних наук, професор

Старовойт Л.В. – кандидат філологічних наук, доцент

Підопригора С.В. – кандидат філологічних наук, доцент (*відповідальний секретар*)

Н 34 Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О.Сухомлинського : збірник наукових праць / За ред. В.Б.Будака, М. І. Майстренко. — Випуск 4.12 (96) — Миколаїв : МНУ імені В. О. Сухомлинського, 2013. — *** с. — (Серія «Філологічні науки»).

ISBN 2078-2128

У збірнику наукових праць вміщено статті з актуальних проблем літературознавства. Видання буде корисним для наукових співробітників, викладачів вищих навчальних закладів, аспірантів, студентів філологічних спеціальностей.

В сборнике научных трудов помещены статьи, посвященные актуальным проблемам литературоведения. Издание будет полезным для научных сотрудников, преподавателей высших учебных заведений, аспирантов, студентов филологических специальностей.

In the collection of scientific articles actual problems of literary criticism are observed. Edition will profit for scientists, teachers of higher educational institutes, graduate students, students of philological specialities.

УДК 81+82

ББК 81/83

© Миколаївський національний
університет імені В.О.Сухомлинського, 2013

Наукове видання

**НАУКОВИЙ ВІСНИК МИКОЛАЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
імені В.О.СУХОМЛИНСЬКОГО**

**НАУЧНЫЙ ВЕСТНИК НИКОЛАЕВСКОГО ГОСУДАРСТВЕННОГО УНИВЕРСИТЕТА
имени В.А.СУХОМЛИНСКОГО**

SCIENTIFIC BULLETIN OF V.O. SUCHOMLYNSKY MYKOLAIV STATE UNIVERSITY

**WISSENSCHAFTSBLATT DER W.O. SUCHOMLINSKIJ
STAATSUNIVERSITÄT MYKOLAIV**

**Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія КВ
№15537-4109ПР від 04.08.2009 року**

Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О.Сухомлинського зареєстрований Вищою акредитаційною комісією як фахове видання із спеціальностей:

- галузь науки «Педагогічні» (див. перелік наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук; постанова президії ВАК України №1-05/4 від 14.10.2009 р. // Бюлетень ВАК України. – 2009. – № 11. – С. 8).
- галузь науки «Психологічні» (див. перелік наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук; постанова президії ВАК України №1-05/5 від 18.11.2009 р. // Бюлетень ВАК України. – 2009. – № 12. – С. 6).
- галузь науки «Історичні» (див. перелік наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук; постанова президії ВАК України №1-05/6 від 16.12.2009 р. // Бюлетень ВАК України. – 2010. – № 1. – С. 6).
- галузь науки «Філологічні (літературознавство)» (див. перелік наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук; постанова президії ВАК України №1-05/6 від 16.12.2009 р. // Бюлетень ВАК України. – 2010. – № 1. – С. 6).

Том 4

Випуск 10

Серія: «Філологічні науки»

Зміст статей подано в авторській редакції

Відповідальна за випуск

С.В.Підпригора

Підписано до друку 17.01.2012. Формат 60х84 1/8

Папір офсетний. Гарнітура «Times New Roman».

Друк на ризографії. Умов. друк. арк. 32,8.

Замовлення № 1402-1. Наклад 300 прим.

Видавництво МДУ імені В.О.Сухомлинського

54030, м. Миколаїв, вул. Нікольська, 24

т. (0512) 37-88-38, т./ф. (0512) 37-88-15

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру

суб'єктів видавничої справи ДК № 3375 від 27.01.2009 р.

ЗМІСТ

АВРАМЕНКО Л. Г.	Релігійні мотиви в поезії Євгена Маланюка	6
АНИСІМОВА Н. П.	«Зелена казка» Петра Мідянки: натурфілософські мотиви лірики	8
АННЕНКОВА Е. С.	Любовь как свойство бытия в художественном мире И. Тургенева и И. Бунина	16
БОЙЧУК А. Р.	Еволюція вітчизняної літератури для дітей	24
БОНДАР Л. О.	Переосмислення канону драматургічного персонажа у п'єсах Ярослава Верещака	30
ВЕРЕТЮК Т. В.	Образ матері у поетичній спадщині Ігоря Муратова	37
ВІННІКОВА Н. М.	Українські містифіковані пародисти в еміграції	40
ВОДЯНА П. М.	Своєрідність строфіки поезії І. Франка	44
ГОРЕНКО І. В.	Осмилення жанрової природи оповідей рабів у літературознавчих дослідженнях США II пол. XX століття	47
ГРИГОРЕНКО І. В.	Структура епістолярію Андрія Малишка (фонд Максима Рильського)	52
ГРИЩЕНКО О. В.	Крізь простори часу: до проблеми історичної пам'яті в романі «Музей покинутих секретів» О. Забужко	55
ГУРАЛЬ Г. Й.	Про один зразок колективного маскування в прозі Івана Франка (на матеріалі сатиричного оповідання «Задля празника»)	60
ГУРДУЗ А. І.	Літературно-мистецька вампіріада другої половини XX – першого десятиліття XXI століть: інтрига переосмислення	64
ДАНИЛЬЧУК О. М.	Синтез документального і белетристичного модусів як особливість художньої манери Артура Хейлі	72
ДОЦЕНКО Н. В.	Комунікативні структури у романах Патріка Модіано	75
ДРАПАК Г. Б.	Динаміка та шляхи розвитку теорій читацького відгуку у XX столітті	79
ИКИТЯН Л. Н.	Мыслительный эксперимент как провокационная форма художественного познания	85
ІНДЕНКО Н. О., ШУТЬКО О. О.	Психоаналіз – провідний прийом постмодерністської гри в романі Т. Фіндлі «Пілігрим»	91
ЙОЛКІНА Л. В.	Українська поезія XVI ст. у рецепції Володимира Перетца	93
КАРПОВ И. П.	«Мои утраченные годы» (А. С. Пушкин – поэт революции?)	98
КІРАЛЬ С. С.	«Найвища посада на землі – бути чесною людиною, бо це найтяжче»: до історії публікації роману Р. Андріяшика «Люди зі страху»	105

КОМАРОВ С. А.	Фельетонистика Е. П. Петрова: тематическая палитра и жанровые доминанты	113
КРАСНОЩОК В. В.	Літературознавчий портрет Лесі Українки в есеїстиці Євгена Маланюка	119
КРЕМІНЬ Т. Д.	Жанрово-стильові особливості «Героїчних віршів» уманського священика Івана в контексті розвитку жанру віршованої хроніки	123
КРУПКА В. П.	Полісемантичність концептів «скеля» і «камінь» у поезії Володимира Забаштанського	128
КУЦЕВОЛ О. В.	Образ жінки-стратега в романі Юрія Шовкопляса «Інженери»	131
ЛУКЬЯНЕНКО Д. В.	Роман «Гудзик» Ірен Роздобудько: спроба філософсько-психологічного трактування життєвої драми	135
МАРИНЕНКО Ю. В.	Біблійні образи в українській прозі 40-х років ХХ ст.	140
МАРЧУК К. А.	Літописне оповідання з погляду наратології	146
МЕНШІЙ А. М.	Гендерні стереотипи у творчості М. Коцюбинського та М. Івченка	150
МИХИДА С. П.	В. Винниченко: динаміка становлення особистості	155
НАСТАСЮК Ю. С.	Сакральні домінанти в поезії Ліни Костенко	161
НЕСТЕЛЄЄВ М. А.	Самотність і свобода у прозі Кобо Абе	164
НОВИК О. П.	Гене́за художньої образності поезії Дмитра Ознобішина	167
ОСТАНІНА Г. Г.	Східний світ у художньому моделюванні Пантелеймона Куліша	170
ПАНОВА Н. Ю.	Общественные, социокультурные и литературные тенденции в Англии на рубеже XIX–XX веков	175
ПЕРЕНЧУК О. З.	Детективний жанр: процес читання	180
ПЕТРЕНКО Т. С.	Особливості жанрової форми роману «Замок над Водаєм» Сергія Домазара	184
ПІДОПРИГОРА С. В.	Іронічний дискурс у повісті «Депеш мод» С. Жадана	190
ПОЛІШУЧЕНКО І. О.	Баладний жанр у творчості Степана Руданського і Андрія Малишка	195
РОЗМАРИЦЯ С. А.	Творчість Пилипа Капельгородського як історико-літературна проблема	200
САВИЧ В. І.	Життєві й мистецькі обрії Романа Кухаря (Р. Володимира)	204
СМУШАК Т. В.	Фактуальність та фікціональність у світлі творчого мислення Наталени Королевої та Ірен Немировськи (на матеріалі автобіографічної повісті «Без коріння» та автобіографічного роману «Вино самотності»)	209
СТАНЧЕВСКАЯ Т. С.	Синтез документального и художественного начал в повести Лидии Чарской «Записки институтки»	215
СТАРОВОЙТ Л. В.	Образ сучасника у творчому доробку Анатолія Малярова	219
УРИСЬ Т. Ю.	Національний модус у поетичному доробку Ігоря Павлюка (на матеріалі збірки «Бунт»)	223
ФЕСЕНКО Є. В.	Екфраза: специфіка визначення та особливості функціонування	227
ФІЛАТОВА О. С.	Художні експерименти В. Винниченка: конфлікт тілесного й духовного	230

ЦАРУК А. П.	Художнє осмислення влади речей у романі А. Мороза «Четверо на шляху»	235
ЦЕПКАЛО Т. О.	Міфологема місяця в поезіях Богдана Лепкого й Олександра Олеся	240
ШИМЧИШИН М. М.	Зображення урбаністичної суб'єктності в романах письменників Гарлемського ренесансу (Р. Фішер «Мури Єрихону», Л. Г'юз «Сміх крізь сльози», В. Термен «Чим чорніша чорниця...», К. Маккей «Додому до Гарлема»)	246
ШИРОКОВА В. В.	Поэтика имени в повести М. Кузмина «Приключения Эме Лебефа»	254
ЮРЧУК О. О.	Українські письменники проти колоніалізму: крутість	260
ЯНКОВА М. А.	Біблійні мотиви та національна ідея в поемі Ю. Гудзя «Барикади на Хресті»: інтертекстуальне прочитання	262
ЯРОВЕНКО Т. С.	Дебютний період творчості В. Винниченка в критичній рецепції сучасників	267
ЯРОСЛАВСЬКИЙ І. Г.	Образ героя-розповідача в романі Ліни Костенко «Записки українського самашедшого»	272
FILIPPYEVA T. I.	The Mystery of Christina Rossetti	275
Відомості про авторів		279